

Od model k Bohu

Hošťálková 6. 9. 2020

Písně: 638, 383, 423, 682, 510

Čtení z Písma: Zj. Janovo 3, 14 - 19; 1. ep. Tesal. 1, 2 - 10

Text kázání: 1. ep. Tesalonicenským 1, 2 - 3

Milí bratři a sestry,

kdybychom se pokusili o srovnání křesťanského společenství v Tesalonice a toho, co apoštol Pavel v díkůvzdáních o tomto společenství říká se společenství naším, a toho jak nad ním častokrát ve stýskání myslíme my, pak bychom mezi tímto dvojím zahlédli podstatný rozdíl. Tam společenství jako kvetoucí a vonící květina vyzařující sílu a život, zde při nás, a na mnoha jiných místech, něco zcela jiného. Co si o tom myslet? Naslouchejme dobře slovům Písma.

To zásadní, co můžeme z našeho textu vyrozumět by se dalo shrnout do věty: **Mrtvé křesťanské společenství neexistuje!** Buď žije, anebo žádným křesťanským společenstvím není. Toto poznání je bolestně černobílé: **Buď jako křesťané patříme živému Bohu, nebo bohům mrtvým**, ti jsou němí a hluší a je jich na tisíce. Bůh je ale pramenem života, není žádným vyschlým zřídlem, ze kterého by žádná voda nevyvěrala.

Co je naší nejvyšší autoritou? Na co spoléháme, k čemu se upínáme? Je pro nás Bůh skutečně naším životem, nebo jen jakousi věcí? Věcmi mohou být varhany, zvony, tento náš kostel, zpěvník ze kterého zpíváme, dokonce i Bible, kterou otvíráme, i - k Večeři Páně připravený - kalich s vínem spolu s chlebem, přeneseně i tato bohoslužba. Jestliže Bůh sám tyto věci nepoužije jako vodovodní potrubí, kterým poteče pramenitá voda přímo z Božího zdroje, pak jsou to jen němí a hluší bohové.

Obrátili jsme se již, jak píše Pavel, „*od model k Bohu*“, od smrti k životu, abychom „*sloužili Bohu živému a skutečnému?*“ Pak jsme skutečným společenstvím Kristova lidu. Lpíme ještě na mrtvých věcech? Pak jsme v nejlepším případě jen dobrou společností, kde se můžeme dobře cítit. Zde se potřebujeme každý sám sebe ptát: Je skutečně Kristus naším, mým životem? Kdybychom použili jednoduchého příkladu: Lidé se někdy rádi pochlubí Biblí, kterou dostali při své konfirmaci - vypadá jako nová, neohmataná stránka, je krásná, nepoužívaná - i Bible může být jen mrtvým bohem. Bible ale může vypadat velmi ošuměle. Užíváme ji - po léta, čteme si z ní doma i v kostele, je naší duchovní potravou. Její vzhled velmi jednoduchým a prostým způsobem ukazuje k životu víry.

Je to přesně jako s obývanou nebo neobývanou místností. Ve Švýcarsku jsem se byl kdysi podívat do rodného domku reformátora Huldrycha Zwingliho. Z těch dřevěných, červotočem prolezlých, trámů skutečně dýchala historie. Neobývaná místnost může být, narozdíl od domku Zwingliho, zařízena velmi krásně, důstojně, ale vyzařuje ze sebe chlad. Obývaná místnost je ale plná života. Tyto dvě místnosti jsou na první pohled velmi dobře rozpoznatelné. Můžeme si ještě dnes dovolit studenou nádheru? Ano tento náš kostel je zvenčí i zevnitř krásný, stálo to mnoho vašeho úsilí. Ale stačí jen toto? Jistěže ne! **Potřebujeme zabydlenou, církev,**

zabydlený náš sbor. Zabydlený - ne ve smyslu spokojeně usazený, ale ve smyslu živý, kde se věci dějí, dávají do pohybu, kde je rušno.

Jestliže je - jak věříme - mezi námi a při nás živý Bůh při díle, jestliže zde je křesťanské společenství, pak odsud nemají zaznívat stesky a vzpomínky na minulost, ale vděčnost, chvály a díky. To je to důležité, co ví apoštol Pavel. Tam, kde se křesťané schází, tam mohou děkovat a tam mají také utíchat spory, protože zde je společenství Božího lidu uprostřed kterého chce Bůh jednat. Vždyť Bůh miluje společenství svého lidu - v Tesalonice, zde i na všech místech, kdekoli je má. Miluje děti, jejich rodiče, miluje mládež, konfirmandy, miluje staré i mladé, miluje zbloudilé i ty, kteří se pídí po Pravdě.

A koho Bůh miluje, toho si také vyvolil. Můžeme to tak prostě a samozřejmě povědět a zdůraznit? Pavel to tak vidí, říká, že každý, kdo uslyšel slovo o Boží milosti, je Bohem milován a je jím vyvolen. **„Víme přece, Bohem milovaní, že patříte k vyvoleným,... uprostřed mnohé tísně jste přijali slovo víry v radosti Ducha svatého.“** To, že člověk smí uslyšet a uvěřit je velikým znamením Boží milosti. Nikoho není možné k víře žádným způsobem dotlačit. To, že se člověk smí poznávání Pána stále více otevírat, je velikým znamením Boží milosti. Znamením Boží milosti je ovšem také to, že je zde křesťanské společenství, že zde může být kázáno Boží Slovo, že mu je nasloucháno, že my všichni smíme být spolupracovníky na Božím díle.

Můžeme se ale také ptát: Je každé kázání takovouto Boží milostí, které je schopno oslovit? Apoštol zde přidá jedno doplnění - kázané Slovo musí být doprovázeno Boží mocí, mocí Ducha svatého. **„Naše evangelium k vám nepřišlo pouze ve slovech, ale v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti.“** Nezpůsobí to tedy nějaké pěkné nebo dojemné slovo, ale kázání, nebo **„slovo víry“**. Jak k takovému kázání dochází? Boží Duch nepřichází bez Bible, bez předávaného svědeckého sdělení. Apoštol píše: **„Jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyše-li? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval?“** (Řím. 10,14). Jistěže i společenství církve má v tomto své nezastupitelné místo, to vše tady má být. Ale pak k tomu musí přijít Boží Duch - jako sůl do polévky - a to všechno, o co jsme se z naší strany pokusili, oživit. Číst Bibli, přemýšlet nad ní je v mých možnostech, není ale v mých možnostech, v možnostech člověka, jestli slovům Písma uvěřím. Tu musí přijít moc vyšší, moc Boží.

Proto chceme a máme neustále, naléhavě a vroucně prosit našeho Pána, aby nás, naše společenství obdarovával těmi, kteří se nejen drží nějakého vyznání, ale těmi, kteří z víry žijí - kazateli i posluchači. Boží Slovo má padnout do našeho srdce jako do úrodné půdy, má nás cele uchvátit, zatřást s námi a burcovat. Léč musí zasáhnout samé ohnisko nemoci, jinak je k ničemu. Desatero Božích přikázání se dotýká našeho svědomí, ukazuje na naši nedokonalost, a slovo evangelia přichází, aby nás těšilo a ukazovalo cestu ke svobodě, která je skryta s Kristem v Bohu.

Zde vzniká a zcela samozřejmě roste činnorodá víra a láska. Není závislá na výzvách a apelech, co všechno by mělo být v církvi děláno. Pokud **„vím komu jsem uvěřil“** nejsou nutné, pokud to nevím, jsou zbytečné. Obrácení - **„od model k Bohu“** znamená, že se člověk rozhoduje pro zásadně jiný směr své životní cesty, tedy: **„od model k Bohu, abychom sloužili Bohu živému a skutečnému“**. Tak vzniká a roste živé, vyvolené a zachráněné společenství Ježíše Krista. Devizou tohoto společenství bude zůstávající věrnost, důvěra - postoj víry: **„Lidé sami vypravují,... jak jste se obrátili od model k Bohu...“**

Ano, toto potřebujeme - skoncovat se strachem, skoncovat s vlastními i cizími hříchy. Potřebujeme záchranu, která znamená: Minulost je skutečně minulá a leží za námi. Člověk, který se nachází na potápějící se lodi, se může zachránit jen tehdy, když tuto loď opustí a po strastiplné plavbě se postaví na pevný břeh. Nemocný je uzdraven, když mu po léčebném procesu lékař poví: „*Nyní jsi zdrav, můžeš jít domů.*“ Přetrvává snad něco nadále z minulosti? Ne, vše je pryč, jsi zcela zdrav, nemusíš mít z budoucnosti žádný strach.

Takto se o nás postaral Ježíš. Snášel potupu i smrt na kříži, abychom my mohli být zachráněni. To, k čemu byl poslán na tuto zem dovedl ke svému cíli. Chceš to mít písemně? Otevři svou Bibli a čti. Chceš to vzít do rukou? Přístup k připravenému Stolu Páně, vezmi si chléb, napij se vína z kalicha. Tak vypadá pravá záchrana, kterou nám připravil Ježíš, takto si zpřítomňujeme jeho vykupitelské dílo, tímto způsobem přichází On sám mezi nás, jako náš Pán a Spasitel.

Je to ale zde pro všechny - pro sousedy, známé, pro naše děti. Není to tady také jen pro naše společenství, ale pro všechna další společenství Božího lidu. Proto o tom máme povědět také dalším lidem. Je to zvláštní - navzájem si doporučit dobrého lékaře nebo řemeslníka, toho jsme schopni. Ale tak často mlčíme o té jedinečné záchraně, která je zde pro každého. O víře Tesalonických se vědělo nejen v Řecku a Makedonii, ale všude, „**takže**“, jak píše apoštol, „**není třeba, abychom o tom vůbec mluvili.**“ Hovoří se tímto způsobem v okolí o společenství našem? Má tomu tak být.

Toto všechno otevírá nadějný a radostný výhled ke skutečně živé církvi. Zde patří naděje a radost k sobě. Otázkou jen ještě zůstává jestli a jak očekáváme onu budoucnost, která je v našem textu také zmíněna. Představujeme si ji jako velké Boží zúčtování s nevděčným stvořením, nebo ji vyhlížíme ve vděčné víře a naději? Jestliže „**očekáváme z nebe Božího Syna, kterého Bůh vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu**“, pak je to dobré.

Amen.